

Tuần Báo Vô Vi

19 tháng 12 năm 2010

Số 8

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Tình Thầy Tận Độ
- Thi Ca của Đức Thầy

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thể giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Làm sao mới có từ bi ?
- 2) Người tu muốn điều khiển người tu thì sao ?
- 3) Tu theo Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp có nên đọc kinh hay là cầu nguyện không ?
- 4) Giác mình là sao ?
- 5) Chơn thức là gì ?
- 6) Ý chơn hành là sao ?
- 7) Người tu thiên là những người muốn sung sướng hay không ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 27 tháng 04 năm 1992 1) Hỏi : Làm sao mới có từ bi ? Đáp : Thừa, nhịn nhục tối đa thì mới tạo được nền tảng từ bi, tham thiền nhập định thì mới biết thương mình, nhịn nhục trầm lặng trong thanh tịnh thì tâm từ bi từ từ sẽ được bộc phát, hy sinh tu học bỏ thí chơn ngôn, tức là chính mình thực hành gặt hái được chứng nghiệm rõ rệt, thì mới thật sự dẫn đường cho mọi người khác, một lòng tin yêu và khai triển, quý thương tất cả mọi người, chơn hành mình giải. Kệ: Từ bi tận độ nhơn sanh tiến Bình đẳng tương giao chẳng cảm phiền Ai nhớ ai thương tùy ý thức Bình tâm tận độ lại càng yên.	Ngày 28 tháng 04 năm 1992 2) Hỏi : Người tu muốn điều khiển người tu thì sao? Đáp : Thừa, người tu muốn điều khiển người tu là sai. Đã nói tới chữ tu là tự dứt khoát những chuyện bên ngoài tai, chuyên lo sửa tâm, giải nghiệp, tận tình tu học, không nên ôm một lý luận nào từ bên ngoài đưa đến, nhưng chỉ gom gọn thanh nhẹ, khôi phục nền tảng từ bi bộc phát từ chơn tâm thực hành mà phát triển, ý lực tròn đầy, bất cứ ở hoàn cảnh nào cũng có thể ban bố ánh sáng từ bi sẵn có của chính mình, tâm hồn thanh nhẹ thoát phạm, dứt khoát không hướng ngoại, nhiên hậu mới có cơ hội tu thành. Tu thiền nhiều giờ tức là thương chính mình được nhiều giờ, sự thanh tịnh rất cần thiết cho thần kinh khối óc. Kệ: Thiện lành hướng thượng thật là trong Ý lực cao siêu tự thức tòng Hóa giải trần tâm tăng ý lực Thực hành chơn pháp chẳng cầu mong.
Ngày 29 tháng 04 năm 1992 3) Hỏi : Tu theo Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp có nên đọc kinh hay là cầu nguyện không ? Đáp : Thừa, tu theo Chơn Lý Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp, thì nên hành thiền hơn là đọc kinh hay là cầu nguyện, thường xuyên niệm Phật để khai thông ngũ kinh ngũ tạng, nhiên hậu mới có cơ hội minh tâm kiến tánh. Sau khi minh tâm kiến tánh thì trực tiếp đọc kinh Vô Tự Chơn Kinh, tức là không chữ không lời, tự thức tâm và minh đạo. Chính phần hồn phải học thì mới có tiến thân, cần tham thiền nhập định nhiều giờ trong ngày, tùy theo hoàn cảnh mà tiến thân. Có thực hành thì mới có cơ hội tiến hóa thanh nhẹ, cảm thức khối óc mở rộng, tâm từ bi sáng choang, không còn mê chấp và thức hòa đồng khai mở, giờ phút khắc nào cũng tinh táo và ổn định. Kệ: Minh tâm kiến tánh rõ hành trình Trí tuệ an vui pháp pháp minh Khai huệ bình tâm trong ý thức Giác minh tâm đạo tự khai trình.	Ngày 30 tháng 04 năm 1992 4) Hỏi : Giác minh là sao ? Đáp : Thừa, tự hiểu được một cách rõ rệt gọi là giác minh. Khi biết rõ được mỗi mỗi trong cơ tạng của chính mình, đương nhiên hiểu rõ được Khoa Học Huyền Bí là gì? Liên hệ với Trời Đất phát triển không ngừng nghỉ tùy theo khả năng sẵn có của chơn thức.

Ngày 30 tháng 04 năm 1992 5) Hỏi : Chơn thức là gì ? Đáp : Thưa, chơn thức tức hiểu được sự thật của chính mình, dũng chí tràn đầy thực hành đứng đắn, chẳng bị trói buộc bởi ngoại cảnh. Kệ : Tự mình khai triển trí ý thanh Chẳng có ai mua chẳng giựt giành Chơn pháp gieo duyên người tận độ Trí tâm thanh nhẹ ý chơn hành.	Ngày 01 tháng 05 năm 1992 6) Hỏi : Ý chơn hành là sao ? Đáp : Thưa, ý chơn hành là lúc nào cũng ý tưởng đến giải thoát hướng về xứ Phật, quán thông nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật, tự quán thông chính mình, cảm thức mỗi mỗi cũng về không thì từ quang của chơn tâm mới bộc khởi, ý lực thanh nhẹ, cảm thức đạo mùi càng ngày càng lớn rộng, ổn định thì không còn dính dấp đến tiền tài danh vọng nữa, trước khí và sự mê lầm không còn có cơ hội phá chơn tâm. Một lòng một dạ khai thác chơn lý của chính mình, liên hệ với Trời Phật, vui trong thanh tịnh, sống trong tự nhiên và hân nhiên, ý lực giải tỏa mọi sự nan giải của chơn tâm, không còn bị sự lôi cuốn của hồng trần, xác thân thanh nhẹ, lúc nào cũng vô tư, nền tảng từ bi sống dậy, nuôi dưỡng sự thương yêu và tận độ. Kệ : Từ bi khai mở tự tiến vô Giải tỏa phiền ưu giải nắm mô Đau khổ chẳng còn tâm sống động Tự tu tự giải niệm Nam Mô.
Ngày 02 tháng 05 năm 1992 7) Hỏi : Người tu thiền là những người muốn sung sướng hay không ? Đáp : Thưa, những người bằng lòng tu thiền là người đã ý thức được cuộc đời trầm luân trong khổ cảnh và muốn giải thoát trở về căn bản của môi sinh, tức là trước khi chịu luật hóa hóa sanh sanh, tức là trở về với nguyên lý vô sanh, thanh tịnh Phật Pháp, học nhĩn nhục, dần thân trong chu trình tiến hóa, chân lý sẽ được viên mãn và tròn đầy, đóng góp trong sự thật hòa tan với các giới, hay đỡ tương hành, khai thông đời đạo, tự dập tắt nguồn lửa sân si, thức hân thanh tịnh. Kệ : Hôn vui đạt thức sanh tồn giải Cơ mật tối tằm uyển chuyển hoài Thức giác trần tâm nay dẹp bỏ Quên đời mình đạo chẳng lầm sai.	

Duyên Lành Ngộ Đạo (tiếp theo)

...

Thầy: Trong ta cũng là hư không mà ngoài ta cũng hư không, chính ta cũng hư không mới là yên ổn, dễ thiền nữa. Bởi vì nguyên lý anh thấy rõ không? Hơi thở của anh ở đâu? Mà hơi thở của anh là một chuyện kêu bằng càn khôn vũ trụ hợp tác anh mới có được cái vụ đó, đâu có phải eo hẹp ở trong này, ăn tôi có hơi thở đâu? Nhưng ăn no tôi có hơi thở, tôi chun vô khạp tôi đập lại, tôi đâu có thở được, phải liên kết cái hơi thở của càn khôn vũ trụ từ nhịp tim một.

Cho nên, cái định mạng mọi người đều có. Tới giờ mà trên kia người ta rút sổ thì mình phải đi, có như vậy, sự thật nó vậy. Còn mình còn hơi thở là mình phải biết cái ơn, mình đã hưởng cái hồng ân của Trời đất rõ ràng, mình phải hiểu cái đó để mà mình tiến. Còn mình không hiểu cái đó mình không có tiến. Mình còn nuôi cái sự tâm tối, ác trước trong nội tâm làm sao mình tiến. Cái đó là phần thấp, chấp là phần thấp, mà hòa đồng là phần cao, phần nhẹ.

Cho nên, khi các bạn thiền rồi nó làm gì lộn xộn. Ta là hư không, hư không là ta. Tất cả đều là hư không chớ có cái gì đâu. Cái này mà nó không có không khí nó cũng không có tốt nữa, đừng có nói cái tê bào của chúng ta.

Cho nên, càng tu càng hiểu càng thấy, cái huyền vi của Trời đất đang bao vây chúng ta mà trong ta mà ra nữa, mới thấy rõ chơn lý, mới tự giải được thì chẳng có cái gì đáng động hết, thấy không? Cái đó là chánh pháp. Chớ đừng nói tôi xuất hồn tôi thấy này thấy kia thấy nọ là đạo chưa có đạo được. Chính bản thể anh còn động, còn sân, còn nghịch, còn chưa thông cảm nổi làm sao biết đạo là cái gì?

Cho nên, nói xuất hồn mà đắc đạo, cái đó chưa có, phải trở về hào quang không động nữa mới thấy rõ muôn loài vạn vật là mình, mình là muôn loài vạn vật lúc đó mới thấy nhẹ. Thì ở đâu cũng an tọa, lúc anh đi anh cũng an tọa, đi mà với tất cả, ngồi cũng với tất cả mà thiền cũng với tất cả chớ không phải là eo hẹp nữa, không còn sự eo hẹp so đo nữa, thì lúc đó người đó không cần gì thế gian nhưng mà nó có. Còn người kia nói: Ôi! Chu cha tôi tu như vậy sau

này, này kia, kia nọ, người này đồn tiếng, người kia đồn tiếng, nó vọng động là chưa có được. Mình lấy cái hư không đo lường cái tâm trạng và bước tiến tu hành của mình. Còn nếu chúng ta không lấy cái hư không thì chúng ta không thể đo nổi mức tiến của chúng ta. Bây giờ, cái nhớ hằng ngày, trong tôi cũng không, ngoài tôi cũng không, chính tôi cũng không, mà tại sao người ta đung một chút tôi giận. Cái đó tôi chưa tiến, tôi phải tu nữa, tôi phải giải nữa trong đó nhiều cơ tạng tham, sân, si, hỷ, nộ, ái, ố, dục, nhiều cơ tạng lắm. Tôi phải giải nó và tôi phải có trách nhiệm giải nó. Thì cái giải đó nó phải từ từ theo giờ giấc tu hành của tôi, tôi đâu muốn là được đâu.

Cho nên, nhiều người muốn ghê lắm, bị lừa. Tới ông sư, ông sư nói thầy cho con cái bùa để ổn định, nhưng mà ông sư không phải là làm hại nó, ông sư để cho nó có niềm tin được cái bùa này và để cho nó về nó tin lấy nó mà tu. Nhưng mà ngược lại nó ý lại nơi cái bùa thì nó tự lừa lấy nó rồi. Cái bùa này ở trong mình tôi là không có chẳng nào dám tới. Nhưng mà người ta ra vô ào ào mà nó đâu có thấy, thấy chưa?

Đó, cho nên chính nó giải tỏa được rồi thì nó mới thấy người ta xâm chiếm tư tưởng nó bằng cách nào và người ta xây dựng nó bằng cách nào. Còn nếu không, không bao giờ không biết được cái hư không thì trong mê tín, thấy rõ ràng trong cái mê tín ý lại nơi cái bùa rồi hư. Rồi sau này không thành công rồi trách tới ông sư. Đó, mà rốt cuộc tại sao họ ở thế gian họ lại làm như vậy, họ lại cho bùa cho phép này kia kia nọ. Đó, đối với phần chậm tiến. Cái phân hạ trí bành trướng chậm tiến, nó mới dùng cái đó. Còn cái người thượng trí ai dùng. Người không tu người ta còn không dùng cái đó nữa. Bởi vì chẳng qua là một sự ý lại mà thôi, thấy không?

Cho nên, mình tu ở đây là thanh lọc thanh điển, nó có hơi khó khăn. Nhưng mà có cái khó khăn gì bằng sự kiên quyết của chúng ta. Tuổi tác chúng ta không có chờ đợi chúng ta, chúng ta phải làm cho kỳ được, sửa mình để tiến, chớ không sửa mình không bao giờ tiến được. Bây giờ, làm cái gì đi nữa tới lý

thuyết trong chính trị kinh tế, quân sự làm cái gì đi nữa cũng là cái người làm việc đó phải biết sửa mình, cái cơ cấu đó mới tốt. Thì bây giờ chính ta đây ta nói về tu đạo đức này kia, kia nọ mà không chịu sửa mình làm sao có tốt, phải sửa mình để tiến hóa, phải sửa mình để hiểu với tất cả, cái đó là cái quan trọng.

Đó, cho nên mỗi cái hành động gì nó đưa tới, cho nên nhiều bạn chưa có thanh tịnh chấp nhận. Được, không sao. Nhưng mà một thời gian rồi, bạn tu thanh tịnh bạn thấy bạn xấu, chỉ mong thấy mình xấu thôi. Tôi đã nói tôi tu tới ngày nay, tôi không thấy chỗ nào tôi tốt hết. Cái nào tôi cũng xấu, tôi phải lọc mỗi đêm, mỗi ngày, mỗi giờ, mỗi phút để tôi học thêm và tôi tiến hóa. Còn nếu mà tôi bỏ, tôi không bao giờ tôi tiến được, tôi cho tôi là tốt, tôi đại giác rồi, tôi hết mức, tôi đâu có tiến thì tôi làm biếng tôi đâu có tu, thấy không? Những người thất bại là họ tự đắc, tự cao cho mình là tốt và cho mình đặc pháp. Cho nên bị cái chỗ đó, lập cái ngôi là bị. Còn mỗi chúng ta đây không có bị cái đó, mỗi chúng ta đây là học trò của tất cả. Con ruồi nó cũng có thể hạch tội mình, nếu mình làm sai. Mình biết hành động nó, mình biết tiền kiếp mình ở đâu? Nó nhiều, một cái di động chút xíu mà mình thanh tịnh rồi mình thấy tất cả mình chưa học được cái gì hết. Mình thấy còn sai nhiều lắm phải học nhiều.

Cho nên, một ngày một giờ các bạn được có cơ hội nghe được âm thanh của thể gian. Các bạn có con mắt dòm những sự di động của thể gian và các bạn có thể xuất phát những âm thanh để hòa giải với thể gian. Đó là một cơ hội cho các bạn học được tiến hóa. Mà thanh tịnh nữa, thanh tịnh chừng nào thì học nhiều chừng nấy, thanh tịnh chừng nào học nhiều chừng nấy. Học cho đến nỗi mình mình cảm tất cả đều là tham, sân, si, hỷ, nộ, ái, ố, dục, mình lập ngược lại nó là chơn lý, không có gì hết thì mình mới dễ dãi với người ta được.

Cho nên, cái khóa đó, nó hơi khó khăn. Mà khó khăn Vô Vi nó không phải sách vở và bắt bạn niệm cái gì, nhưng mà bắt bạn tu để rồi ngày mai bạn phải gặp những cái chuyện đó. Trong lúc này, bạn có linh tánh, tôi tu sáng tôi nghĩ việc đó, tôi có việc đó. Nhưng mà, qua bữa sau tôi muốn nghĩ cái đó không có nữa, là không phải là tôi mất đâu. Bởi vì, cái phần hồn mà tiến hóa lên, nắm được việc để làm và tiến hóa. Học, đạt được cái dừng rồi cái vía nó không có phục vụ nữa. Cái vía phục vụ là sự yếu hèn, sợ sệt, nó báo cáo chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ. Mà khi, cái hồn chủ trị được rồi. Không!

Nó học cái dừng rồi, nó không cần biết những cái gì chung quanh nó, nhưng mà nó chỉ biết nó, dạy nó để tiến thôi.

Cho nên, các bạn tu rồi các bạn thấy rõ cái hồn và cái vía. Cái vía là nó gây cho các bạn nhiều chuyện ác trước, đề nghị những chuyện xấu. Đó, và gây ác cảm cho mọi giới là cái vía mà thôi. Còn cái hồn khi mà đạt rồi thì cái vía không có báo cáo nữa, hết rồi.

Cho nên, nhiều bạn ban đầu tui nó ở tui nghĩ ông Tám có tới không, nghĩ trúng. Nhưng mà sau này muốn nữa cũng không có đúng, cái hồn nó vững rồi, có đến hay không đến cũng không ăn thua gì, thấy không? Tôi là hư không thì tất cả những cái gì thanh cao là hư không, hòa hợp với tôi, tôi đâu có cần gì nữa mà đến với không, thấy chưa? Đi tới đó mới là rất ráo thì cái vía nó không còn động loạn nữa và cái hồn không có hành cái vía làm việc nhiều. Để cho nó trừ trị, nó theo nó trụ về chơn lý.

Đó, cho nên bản tánh mọi người, các bạn đây rồi sẽ thấy, lần lần thấy, tôi nói trước, có nhiều người năm sáu năm sau mới thấy là có, thấy không? Rồi có nhiều người tu hai ba năm rồi, nói tôi tu tới ba năm rồi, tôi tu tới sáu năm rồi giờ tôi thấy tôi cũng sợ, tôi cũng buồn này kia, kia nọ là họ đâu có tu gì bao nhiêu, cộng lại không có bao nhiêu giờ. Nhiều người mang tiếng tu và thiếu tu đó thôi, chắc chắn nó như vậy. Mình kiểm điểm lấy mình rồi mình cũng thấy đó, cứ hứa hẹn, tối nay ngồi được, vô ngồi tôi muốn ngồi tới sáng. Rồi ngồi đâu được ba chục phút, ngã xuống, nói thôi để tối mai. Có cái hứa hẹn không à, tôi thấy có cái hứa hẹn không. Chớ còn theo tôi ở trong kinh nghiệm cơ hội tôi tu, cơ thể có mệt mỗi hai ba tiếng đồng hồ nhào xuống nằm cũng phải bắt niệm Phật. Tôi đi tiểu, đi tiêu cũng bắt niệm Phật, không bao giờ tôi cho nó ngưng, ngưng là nó lười biếng. Mình biết bản tánh lười biếng của mình hồi chưa tu. Bây giờ, mình phải kèm cho nó hết, cho nó thông phóng chuyển diên ở trên này rồi. Thì luôn luôn tôi nói chuyện với các bạn vẫn niệm luôn luôn, vẫn sáng suốt ở trên đầu, mới nói được, mới thuyết được, thấy chưa?

Đó thì phải qua cái hành trình niệm, thường niệm rồi mới tới vô biệt niệm. Đó cho nên, các bạn phải cố gắng tu. Bởi vì, tế bào, ngũ tạng chúng ta nó nhiều việc lắm. Bởi vì, hồi nào tới giờ mình là chủ nhơn ông mình đem sự tâm tối cho nó, mình cho là sáng suốt. Bây giờ, mình thức giác, mình thấy cái này sáng suốt hơn mình nên truyền bá cho toàn thể cơ tạng của chúng ta đều học nhưt loạt như vậy. Khi mà niệm cho nó khai thông rồi đúng mười hai giờ

thì trong đó mình nghe nó niệm đầy Trời hết rồi, mình mới thức dậy. Mình lại hà tiện cái đồng hồ. Mà cứ ý lại nơi cái đồng hồ hoài, mình làm sao mình tu. Rồi mình lấy cái niệm đó để mình thấy rõ là mình đã truyền khắp nơi. Đúng giờ là thấy nó niệm rõ hết, mình dậy. Hồi tôi mới tu là vậy, niệm đều hết tôi dậy là đúng mười hai giờ không sai, cũng là cái tập quán xây dựng mà thôi.

Cho nên, các bạn nhiều khi còn ý tới cái đồng hồ cũng chưa có được nữa. Sau này không có đồng hồ mà dậy là trúng phóc mười hai giờ. Đó, cái đó nó mới hay. Cho nên, phải cố tâm để sửa mình và luyện. Muốn làm một cái gì phải làm cho tốt, làm cho trọn. Mà cái người ta đã đi trước và ta đã có kinh nghiệm như vậy, ta gặt hái được sự sáng suốt, ta nói cho mình nghe, mình thử nghiệm cứu thử nó giống không? Nó đúng như vậy không? Có nhiều người cũng nghe niệm đầu hai, ba ngày bỏ không có niệm nữa, tôi biết nhiều lắm, không có niệm, nói bậy nói hơn là giỏi, cũng nói đạo mà nói bậy nói hơn không, nhiều lắm. Đây rồi lần lần các bạn, nhiều người nó xa tôi, tôi thấy nó niệm Phật nhiều. Nhiều người nó xa đất nước này, nó đi chỗ khác nó thấy nó cô lập. Nó thấy không còn ai thương nó nữa bằng nó thương nó.

Cho nên, nó cố gắng nó tu nó niệm để đạt cái gì sáng suốt hơn những người ở cái chỗ nuôi nấng nó, khinh thị nó. Thì nó thấy nó làm sao có cái sáng suốt để nó dọn mình tiến hóa thì nó tu để hơn những người ở đây. Nó thấy nó tui nhục, nó thấy nó đủ thứ, nó chỉ có niệm thôi.

Cho nên, biết được cái pháp rồi, mà người ta có khinh để mình này kia, kia nọ mình giữ cái đó là đủ rồi. Mình trả lại cho họ, họ khinh mình là họ khinh họ, họ ghét mình là họ ghét họ, họ thương mình là họ thương họ, mình vậy thôi, mình cứ việc niệm Nam Mô A Di Đà Phật để trả lại.

Cho nên, tôi nói cái pháp đó hay lắm và dễ dẫn tiến lắm. Chính bản thân tôi, tôi khổ lắm trong lúc tôi ở trong gia đình. Tôi ngồi không yên, người này đi ra, đi vô, nó mua miếng thịt heo, nó nói cái này nấu gì ngon ăn sướng hơn, ai đại gì mà ăn trái cà, nó cũng chọc mình nữa, thấy không? Rồi nó nói móc, nói móc đủ thứ nhưng mà chỉ có niệm Phật, chớ lấy cái gì mà trả lại cho họ, không lý nào mình tu mình chửi ta sao, mình tu mình đi cãi với ta sao, mình chỉ niệm Phật để trả lại cho họ, rồi lần lần họ hiểu. Chính ngay trong gia đình tôi, tôi niệm đến nổi mà nó nhảy cái đầu tôi, niệm Phật không mà nó cũng giựt cái đầu vậy, giựt dữ vậy đó, tôi niệm đều hết, cứ việc bắt niệm. Bởi vì, cái gì xâm chiếm tôi, tôi chỉ niệm Nam Mô A Di Đà Phật trả thôi, không có làm cái gì hơn hết. Mình người tu trong xây dựng, mà cái đó là cái huyền vi cao cả nhất để xây dựng loài người. Đó là sáng suốt.

Nam là lửa. Mô là không khí. A là nước. Di là phát triển. Đà là màu sắc. Phật là linh cảm thì cái gì nó sẽ hiểu lấy nó, hơn là mình để tâm hiểu người ta. Nếu mình để tâm hiểu người ta mình thuộc loại động, sân, để nó hiểu nó, rồi lúc đó nó sẽ tới gần mình, thì mình mới chuyển hóa cho nó, thấy không? Về phần thanh rồi, nó hiểu nó là nó có thanh. Người nào hiểu hành động sai lầm của mình và chấp nhận cái tội trạng của mình là mình trở về thanh, nhẹ nhàng. Còn người nào mà chưa hiểu lấy tội trạng mà giấu giếm đó, nó nặng hoài. Trở về với mình nó mới thanh, chưa chịu trở về với mình là trước mãi mãi. Nặng, nó lấy cái bóng tối để che đậy cái gì đó làm sao nó tiến hóa được.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 27/11/1977)

Một Chuyến Viếng Thăm Thành Phố Siem Reap, Cambodia

17-11-2010

Từ bến xe Saigon vào lúc 5 giờ 15 sáng chúng tôi gồm 5 người trực chỉ tới Trảng Bàng đúng 6 giờ 15 vào nhà hàng ăn sáng. Tại đây chúng tôi được giới thiệu món Bánh canh Trảng Bàng nổi tiếng nhất nơi đây vừa ngon vừa đậm đà tình quê hương, những miếng bánh trắng mỏng được bày bán tại tiệm thật hấp dẫn. Tôi với mua vài món bánh phồng tôm, bánh trắng sữa để nhâm nhi trên xe, khoảng 30 phút sau chúng tôi trở lên xe tiếp tục tới biên giới Việt – Miên lúc 7 giờ 45. Trong thời gian ngồi trên xe buýt chúng tôi được anh lơ xe yêu cầu đưa giấy thông hành cho anh để anh đi đóng dấu và mọi người đóng \$24.00 USA làm Visa vào nước Cambodia. Chúng tôi cũng nhắc các bạn là những ai từ nước ngoài về VN khi mua vé máy bay thì nhớ đóng Visa Multiple để khỏi phải đóng lần thứ 2 khi trở lại VN, còn những ai lỡ quên thì khi về VN phải làm liền vì phải mất 1 tuần lễ mới làm xong Visa. Chúng tôi xuống xe đi bộ tới trạm kiểm soát ngồi chờ khoảng 1 tiếng đồng hồ thì được gọi tên từng người lên lấy và đi qua trạm kiểm soát lên xe trở lại đi tới Phnom Penh (Nam Vang). Trước khi tới Nam Vang chúng ta đi qua 1 con phà có tên là Neak Loeung, phà này quý bạn cứ việc ngồi trên xe để thưởng thức những trái soài cát rất giòn và ngọt lịm rất rẻ chỉ có 2.5 đô 1 mâm gồm 10 trái quý bạn ạ.

Từ Saigon tới Nam Vang khoảng 248 Km phải mất 4 tiếng đồng hồ lái xe vì thế quý bạn cứ tha hồ niệm Phật và nhìn 2 bên vệ đường dòng sông Cửu Long chảy dài và những hàng cây dừa, cây cau cao vút thật thơ mộng, xa xa những ngôi nhà sàn được dựng lên theo kiểu miền thượng du, đời sống nơi đây thật thanh thản và nhàn hạ, không khí trong lành, con người thật thà và chất phác.

Từ Nam Vang tới Siem Reap khoảng 314 km 6 tiếng lái xe, nếu quý bạn đi máy bay thì mất 1 tiếng đồng hồ từ Saigon – Siem Reap. Nhưng nói thật với quý bạn nếu cho tôi chọn giữa máy bay và đi xe thì tôi chọn đi xe thú vị hơn mình ngồi trên xe vừa niệm Phật vừa hít không khí trong lành hướng về trung tâm sinh lực càn khôn và thâm cảm ơn Thượng Đế, Đức Tổ, Đức Thầy đã ban cho mình 1 phương pháp thật quý báu và siêu diệu là Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp để giờ đây mình mới biết cảm nhận được sự huyền bí của vũ trụ, sự tươi mát của dòng sông Cửu Long phát xuất từ nước Tây Tạng là 1 nước nhiều người tu hành chảy dài xuống nước VN và nước VN được hưởng trọn những tinh túy của rừng núi thiên nhiên hùng vĩ này.

Tới Nam Vang chúng tôi được dẫn đến nhà hàng để ăn trưa tại đây, nhà hàng rất lớn có thể chứa cả ngàn người, có hàng trăm món ăn quốc tế quý bạn tha hồ lựa chọn theo kiểu buffet nhưng chúng tôi chỉ có 1 tiếng đồng hồ cho nên phải chọn món nào thích nhất chứ không đủ thời gian đâu quý bạn.

Sau 6 tiếng lái xe chúng tôi tới Siem Reap vào lúc 8 giờ tối và lại được ăn tối trước khi đến Khách sạn. Khách sạn Angkor Miracle 5 sao được tọa lạc trên đường chính của thành phố là nơi du khách hạng sang tới đây nghỉ mát, 2 bên đường những ngôi biệt thự và khách sạn sang trọng được xây cất theo kiểu Âu châu nhưng đặc biệt ở thành phố này cho dù cất cao nhưng không được cao hơn 2 ngôi đền Angkor Wat và Angkor Thom vì đây là nơi thờ phượng của nước Cambodia. Chúng tôi vào khách sạn vừa ngồi xuống cho lấy chìa khóa phòng thì các cô gái Cambodia bung những ly nước có mùi thơm hoa lài mời chúng tôi uống đây là phong tục rất hiếu khách của người bản xứ. Phòng họp trong khách sạn có thể chứa được 500 người và được thiết kế giống như MGM GRAND ở Las Vegas rộng rãi và thoáng mát. Lobby trần nhà rất cao và rộng chung quanh còn có những phòng nhỏ để nghe nhạc dương cầm thật dễ thương và những tượng Phật thật lớn trông uy nghi nhưng rất hiền từ thanh thoát thật đúng với tâm trạng của người tu Vô Vi. Sau khi làm thủ tục và lấy chìa khóa chúng tôi được dẫn lên phòng ngủ. Phòng tôi gồm có 3 chiếc giường, mỗi giường lớn hơn giường đơn cho nên nằm rất thoải mái, sàn nhà được lót gỗ đỏ rất mịn và sang trọng, những tấm nệm vừa mềm vừa cứng được phủ lên 1 tấm khăn màu trắng còn hơi mùi vải mới, phòng tắm có 2 chỗ tắm, 1 bồn tắm và 1 tấm đứng các bạn khỏi phải chờ đợi nếu mình ở phòng 2 người hoặc 3 người. Khách sạn còn có hồ bơi, phòng sauna (tắm hơi) thì hơi nhỏ và Wifi internet từng phòng hoàn toàn miễn phí. Sau khi quan sát tất cả các phòng chúng tôi chuẩn bị ngồi thiền và ngủ 1 giấc yên lành sau 1 ngày dài.

Sáng sớm khoảng 6:30 ăn điểm tâm ở lầu 1 có trên 100 món ăn được trưng bày rất đẹp mắt theo kiểu buffet gồm có đủ các loại cháo, hủ tíu, phởvà những món ăn Mỹ, Mễ, Phápnhiều nhiều lắm không kể hết được các bạn ạ. Buổi ăn trưa và tối cũng theo kiểu buffet nhưng thức ăn chính nhiều hơn và tôi được nghe nói mỗi phần ăn như vậy khoảng 22 đô 1 phần.

Buổi ăn tối chúng tôi được thưởng thức những vũ điệu dân tộc của các cô cậu Cambodia múa thật dẻo, những ngón tay được đan vào nhau theo hình bông sen tượng trưng cho xứ Phật, những chiếc xà rồng màu sắc rực rỡ được quần chung quanh người con gái thật xinh đẹp. Đây là phong tục của người bản xứ. Ăn tối xong chúng tôi tham quan thành phố bằng xe túc túc, xe túc túc giống như xe Honda nhưng được gắn 2 băng ghế phía sau cho được 4 người giá tiền thì rất rẻ khoảng chừng 10 đô la cho 4 người có thể đi hết thành phố ngắm nhìn quang cảnh về đêm của thành phố này. Trời vào mùa thu nên khí hậu rất ôn hòa nếu vào cuối tháng 9 có lẽ hơi nóng nhưng quý bạn nên đem theo áo khoác mỏng vì về đêm trời hơi lạnh.

Ngày thứ 2 chúng tôi được tháp tùng ra phi trường để thăm dò tuyến đường từ phi trường tới khách sạn khoảng 5 phút lái xe, nếu quý bạn tới phi trường không muốn chờ đợi lâu thì có thể đi xe túc túc khoảng 5 đô la 1 người vì xe nhỏ nên chỉ vừa đủ hành lý cho 1 người.

Ngày thứ 3 chúng tôi chuẩn bị ra bến xe để trở về Saigon. Trên tuyến đường từ Siem Reap tới Nam Vang 6 tiếng đồng hồ lái xe chúng tôi ai nấy im lặng co lười rằng kể rằng niệm Phật tới Nam Vang lúc nào cũng không ai biết. Tới đây lúc 3 giờ chiều nghỉ ngơi 30 phút và xe tiếp tục lăn bánh tới biên giới Miên – Việt đúng 7 giờ 30 phút anh lơ xe lại đưa giấy thông hành đóng dấu và cho gọi tên mình trở lên xe qua VN đóng dấu lần nữa, tại đây quý bạn phải lấy hành lý xuống để đi qua máy kiểm soát và chờ bỏ hành lý lên xe về VN. Trên xe anh lơ xe sẽ gọi tên từng người và trả lại sổ thông hành cho quý bạn. Tới bến xe Saigon lúc 9 giờ tối và chúng tôi chia tay nhau ai nấy đón xe taxi về nhà. Mọi người rất vui và thâm cảm ơn Thượng Đế, Đức Tổ, Đức Thầy đã không ngừng quang chiếu cho chúng con được mọi sự tốt đẹp, riêng tôi thì khi nghĩ đến ngày đại hội lòng tôi nôn nao, vui vui và không quên một lần nữa cảm ơn các bạn đã cho phép chúng tôi có cơ hội phục vụ quý bạn trong những ngày sắp tới.

Kính chào các bạn và hẹn gặp tại đại hội Du Hành Đạo Pháp 2011 Siem Reap, Cambodia.

Viết tại Thiên Đường Thanh Hòa San Diego ngày 14 tháng 12 năm 2010.

Danh Sách Bạn Đạo Phát Tâm Ân Tổng Kinh Sách

1. Ông Bà Lao Sĩ Kỳ	\$50 USD
2. Hưng & Thành (Quê Hương 4 Mùa)	\$20 USD
3. Thiên Viện “Hội Tụ Tâm Linh Cùng Tiến Tới”	\$100 USD
4. Nguyễn Minh Thuận	\$100 USD
5. Nguyễn Cửu Quỳnh Trang	\$5,000 USD

Thành thật cảm ơn sự đóng góp của quý bạn.

Kính Thưa,
Ban Kinh Sách
kinhsachvovi@gmail.com

VƯỢT KHÓ

Hãy để ý xem, lúc nào buồn phiền bức bối, mình hay tìm cái gì đó để xả stress, thường là hay mượn rượu bia, cờ bạc, sắc dục để giải sầu.

Khi lâm vào tình huống đó, luồng điện sa sút ghê lắm, tâm trạng bất an dễ nóng giận mà tạo nghiệp, nhiều khi xung đột về tình đời nghĩa đạo, tâm trí mông lung, hoang mang cho con đường tu của mình sẽ đi về đâu !!!

Chớ có lo lắng khi có sự thay đổi tâm trạng này, ở đời ai cũng có lúc như thế, con đường đạo thì thanh trước liên hồi, cho nên mình phải có một cái nhìn hết sức phóng khoáng, nhẹ nhàng về mặt tâm lý đó, đừng ngại ngùng khi công phu hành pháp trở lại, chẳng có gì phải xấu hổ cả, vì mình là con người thì chuyện sai lầm hay bế tắc tâm lý là hết sức bình thường và trước tiên :

- Sinh hoạt như thường ngày; THẤY KẼ NÓ.

Sau đó nếu tâm trạng quá đòi hỏi sắc dục hay đam mê một cái gì đó thì mình chịu theo một phần nào đó thôi, trong phạm vi cho phép, **nhưng đừng quên đi đứng nằm ngồi niệm Phật.**

- Tin vào nghị lực vượt khó của chính mình, không lo sợ những tạp niệm chán nản hay chống đối xảy ra trong đầu, mà kiên trì hành pháp, được bao nhiêu hay bấy nhiêu, đó là đã tha thứ cho chính mình.

Chắc chắn chỉ cần một thời gian rất ngắn thì sự bình an sẽ trở lại với tâm hồn, cái nét thanh thoát nhẹ nhàng để tha thứ lần lượt khôi phục theo luồng điện lâng lâng hướng thượng và đặc biệt là không còn ý tham đắm sắc dục.

*Tánh dục người đời dễ xảy ra
Buồn thương oán hận biết bao là
Hiểu mình vượt khó lòng thanh thản
Nghiệp chướng vô tình cũng sẽ qua.*

Tác giả: TSP

Tình Thầy Tận Độ

DAY DỖ HỒN VÍA

Tác giả: Khương bửu Võ

1. Chúng tôi, gồm 4 bạn đạo của thiền đường Culver City (Long, Tư, Dung, Du) và 2 bạn đạo địa phương là anh Nhã và tôi, mời Đức Thầy và bà Tám đi ăn trưa tại chợ Tàu Los Angeles.

Có hình chụp chung ở thiền đường vừa rửa xong, Đức Thầy viết các bài thơ ngắn 4 câu phía sau cho mỗi người. Tôi cũng được một bài thơ viết phía sau hình chụp chung với Đức Thầy. Thực ra là 2 bài, bài đầu có 3 câu:

*Duyên lành đưa đến cùng chung tiến
Rõ cảnh rõ người tâm tự nguyện
Hy xả từ bi ngộ pháp duyên...*

Đức Thầy xóa 3 câu này, viết lại 4 câu khác:

*Duyên lành đưa đến cùng chung tiến
Rõ cảnh rõ người tự tiến xuyên
Bền chí vững tâm năng ngộ đạo
Sắc không không sắc ngộ tiền duyên*

Culver City ngày 31-7-1981

Lương sĩ Hằng (ký tên)

(Đại ý 2 bài thơ: *Bố thí tiền bạc không bằng đi tu*)

Giá tiền bữa ăn trưa hơn phân nửa thẻ tín dụng nhỏ của tôi.

2. Một tuần sau, chúng tôi lại đến tiệm ăn cũ để ăn chiều. Bạn đạo có thêm anh chị Hai-Cúc, cô Châm và vài bạn đạo khác (Hà tu Hiền, anh Trục...). Đức Thầy hỏi là ai sẽ trả tiền bữa ăn chiều nay? Tôi trả lời là tôi sẽ trả. Đức Thầy gọi nhiều món mặn: bò, heo, gà.

Bữa ăn chiều dồi dào này vượt quá giới hạn thẻ tín dụng của tôi vì tiền ăn tuần trước còn chưa thanh toán với ngân hàng. Người bồi bàn gọi tôi đến chỗ tính tiền và trả thẻ tín dụng lại. Họ giải thích nhưng tôi không nghe rõ tại sao. Đức Thầy ngồi tại bàn nhưng hiểu rõ và hỏi tôi tại sao. Tôi ấp úng thì Đức Thầy rầy lớn tiếng:

- “Nói láo!”

Tôi không rõ là mình nói láo điều gì? Thì ra là câu nói tôi sẽ trả tiền chiều nay! Các bạn tu lâu nói đó là cách Đức Thầy dạy thẳng cho phần hồn, phải nói lớn để xé lớp trược điển bao phủ phần hồn.

3. Trong một dịp thăm viếng Đức Thầy ở San Jose (Bắc California), Đức Thầy lớn tiếng la hai bạn đạo thuộc thiền đường Culver City, một anh là “Đứa thì tự ái”, một chị là “Đứa thì tự ái¹”, hai người khóc bù lu bù loa. Các bạn khác ngồi đưa mặt ra đợi, nhưng Đức Thầy không có rầy ai nữa.

Riêng tôi, Đức Thầy nhìn vào rốn của tôi, không nói gì. Tự nhiên tôi cảm thấy không còn thích một chị bạn học giỏi tu hay, mà thấy chị làm thơ rất dở! (Tình cảm của tôi xoay 180 độ). Kết quả kỳ diệu này làm tôi nhớ hai câu thơ trong bài thơ dạy đạo Đức Thầy cho tôi:

*“Hồn kia gây tội bất minh
Vía kia tự đạo tạo tình trược ô”*

nên tôi kết luận là Đức Thầy đã dạy thẳng cho phần hồn của hai bạn kia, và cho phần vía của tôi.

Trong các năm đầu thập niên 1980 này, Đức Thầy nói “các bạn trẻ tu một năm Vô Vi bằng 30 năm các pháp khác”.

¹ Tự ái: Tự bi ai, hay cầu nhau cầu nhau, tự ty mặc cảm.

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 7 tháng 5 năm 1972

Hà sa đóm đóm xoay luân chuyển
Xoáy óc tê tê điển nổi liền
Tâm định an thần mê có tỉnh
Thiên môn thanh tịnh pháp phân huyền

Công phu ngũ uẩn khai thiên
Bộ đầu thanh điển nổi liền điển thanh
Mắt trần khép kín thừa hành
Phát quang trung giới tâm thanh hiệu hòa
Bản thân chẳng khác căn nhà
Biết lo dọn dẹp vui hòa yên vui
Thế gian ngoại cảnh phân mùi
Bao vây trí óc, tham, vùi lấy thân
Lắm khi chẳng xét xa gần
Chạy theo động loạn bất cần gần xa
Lắm khi có mắt như lò
Có tai như diếc chơn tà chẳng phân
Trí tâm rối loạn các tầng
Miệng thời câm lại bần thần bất an
Bí đường tự xét luận bàn
Chỉ tu giải thoát mới an thân này
Hồn ta quyết định làm thầy
Dạy cho ví đại ngày ngày tiến tu
Lục trần giải tỏa tâm mù
Phân minh đời đạo cứu tù thoát thân
Điển thanh chiếu diệu các tầng
Thâm cao đời đạo tự lần tiến tu
Vượt qua những đám mây mù
Chơn tu hợp pháp đắp bù công phu.

Lương Sĩ Hằng - Vô Kiền